SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA JÁNA MAZÁKA,

predstavljeni 15. septembra 2009 [1]

I – Uvod

1. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe je vložilo Nejvyšší správní soud (vrhovno upravno sodišče, Češka republika) v okviru postopka med Milanom Kyrianom (v nadaljevanju: tožeča stranka) in Celní úřad Tábor (carinskim uradom Tábor, Češka republika) (v nadaljevanju: tožena stranka) glede izterjave zapadle trošarine s strani tožene stranke, v skladu z odločbo o odmeri trošarine, ki jo je izdal Hauptzollamt Weiden (glavni carinski urad Weiden, Nemčija), naslovljeno na tožečo stranko, ki jo je vročilo Ministerstvo financí – Generální ředitelství cel (češko ministrstvo za finance – generalni carinski direktorat).

2. Predložitveno sodišče želi izvedeti, ali je v skladu s členom 12(3) Direktive Sveta z dne 15. marca 1976 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev za določene prelevmane, carine, davke in druge ukrepe (76/308/EGS) (kakor je bila spremenjena) [2] to sodišče pristojno za preučitev izvršljivosti zadevne odločbe o odmeri trošarine in ali je bila tožeči stranki pravilno vročena. Predložitveno sodišče želi tudi izvedeti, ali vročitev odločbe o odmeri trošarine tožeči stranki v jeziku, ki ga ne razume in ki poleg tega ni uradni jezik v Češki republiki z vidika splošnih pravnih načel zakonodaje Skupnosti, in zlasti glede pravice do poštenega sojenja ter načel dobrega upravljanja in pravne države, pomeni napako, zaradi katere je mogoča zavrnitev izvršbe zadevne terjatve.

II – Zakonodaja Skupnosti

3. Člen 6 Direktive 76/308 določa:

„1. Zaprošeni organ na prošnjo organa prosilca v skladu z zakoni in drugimi predpisi, ki veljajo za podobne terjatve v državi članici,

1 – Jezik izvirnika: angleščina.
2 – UL L 73, str. 18.

v katerih ima zaprošeni organ sedež, izterja zneske terjatev, na katere se nanaša izvršilni naslov.

zainteresirane stranke, ustavi postopek za uveljavljanje terjatve, dokler pristojni organ ne odloči o zadevi, razen če organ prosilec zahteva drugače v skladu z drugim pododstavkom […]

2. Iz tega razloga se vsaka terjatev, za katero je bil[a] vložena prošnja za izterjavo, obravnava kot terjatev države članice, v kateri ima zaprošeni organ sedež, razen v primeru uporabe člena 12.“

Ne glede na prvi pododstavek odstavka 2 organ prosilec v skladu z zakoni in drugimi predpisi, veljavnimi v državi članici, v kateri ima sedež, lahko zahteva od zaprošenega organa, da poravna izpodbijano terjatev, v kolikor ustrezni zakoni in drugi predpisi, veljavni v državi članici, v kateri ima sedež zaprošeni organ, dovoljujejo tak postopek. Če je izid izpodbijanja v korist dolžnika, mora organ prosilec vrniti vse poravnane zneske, skupaj z ustreznim nadomestilom v skladu z zakonodajo, veljavno v državi članici, v kateri ima zaprošeni organ sedež.

4. Člen 12 Direktive 76/308 določa:

„1. Če med postopkom za izterjavo zainteresirana stranka izpodbija terjatev in/ali izvršilni naslov, ki ga izda država članica, v kateri ima organ prosilec sedež, mora sprožiti postopek pri pristojnem organu države članice, v kateri ima organ prosilec sedež, v skladu z veljavnimi predpisi te države. Organ prosilec mora o takšnem postopku obvestiti zaprošeni organ. […]

3. Če se izvršilni naslovi [ukrepi] izpodbijajo v državi članici, v kateri ima zaprošeni organ sedež, je treba sprožiti postopek pri pristojnem organu te države članice v skladu z njenimi zakoni in predpisi.

2. Ko zaprošeni organ prejme obvestilo iz odstavka 1 bodisi od organa prosilca ali od […]“

III – Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

5. Hauptzollamt Weiden (glavni carinski urad Weiden, Nemčija) je 2. julija 1999 izdal odločbo „Steuerbescheid“ (v nadaljevanju: odločba o odmeri trošarine), naslovljeno na prejemnika „Milan[a] Kyrian[a], Studnicni 836, 39811 Protivin/Tschechien“, s katero je imenovani osebi naložil plačilo trošarine na alkohol v višini 218.520 DM. Odločba o odmeri trošarine je bila vročena 6. avgusta 1999 prek češkega ministrstva za finance – generalnega carinskega urada.

6. Hauptzollamt Regensburg (glavni carinski urad Regensburg, Nemčija) je 28. septembra 2004 v skladu s členom 6 Direktive 76/308 od češkega ministrstva za finance – generalnega carinskega urada (v nadaljevanju: zaprošeni organ) zahteval plačilo zapadle trošarine na podlagi odločbe o odmeri trošarine. V zahtevku za izterjavo je bila tožeča stranka navedena kot dolžnik, z imenom, s priimkom, z naslovom, datumom rojstva in zapadlim zneskom trošarine, ki skupaj s kaznijo znaša 3.258.625,30 CZK.

7. Z odločbo z dne 6. decembra 2004 je zaprošeni organ pooblastil toženo stranko za izterjavo zapadlih obveznosti. Tožena stranka je 10. decembra 2004 (v povezavi s trošarino) in 30. decembra 2004 (v povezavi s plačilom kazni) izdala odločbo za plačilo zapadlih trošarinskih obveznosti v dodatnem roku. Tožeča stranka je zoper vse te odločbe vložila pritožbe, ki jih je Celní ředitelství České Budějovice (carinski direktorat České Budějovice, Češka republika) z odločbama z dne 4. marca 2005 in z dne 6. aprila 2005 zavrnil.

8. Tožena stranka je 6. marca 2006 izdala izvršilni nalog, s katerim je odredila izterjavo zapadle trošarine z odtegljaji od plače tožeče stranke. Tožeča stranka je zoper izvršilni nalog podala ugovore, ki so bili z odločbo z dne 31. oktobra 2006 zavrnjeni (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

9. Tožeča stranka je vložila upravno tožbo proti izpodbijani odločbi, v kateri se je predvsem pritožila zaradi nezadostne identifikacije naslovnika v odločbi o odmeri trošarine (z imenom, s priimkom in z naslovom), saj so obstajale tri osebe z enakimi podatki, namreč tožeča stranka, oče tožeče stranke in sin tožeče stranke. Iz tega razloga je odločba o odmeri trošarine neizvršljiva in tožena stranka izmed vseh oseb, ki ustrezajo navedenemu opisu v odločbi o odmeri trošarine, ne more izbrati ravno tožeče stranke in njej naložiti plačila zneska, ki je predmet izterjave. Posledično odločbe o odmeri trošarine ni mogoče šteti kot pravilno vročene tožeči stranki, saj je iz potrdila o vročitvi, ki je bilo predloženo zaprošenemu organu jasno le, da je bilo obvestilo o odmeri davka dostavljeno prejemniku „Milan[u] Kyrian[u], Studniční 836, 39811 Protivín“, kar po navedbah tožeče stranke ni dokaz o pravilni vročitvi odločbe o odmeri trošarine ravno

v roke tožeče stranke. Tožeča stranka se je pritožila tudi, da ni razumela dokumentov, ki so ji jih poslali nemški carinski organi v nemščini, zato ni mogla vložiti ustreznih pravnih sredstev, da bi branila svoje pravice. Tožeča stranka meni, da ni dolžna na lastne stroške zagotoviti prevoda pisnih dokumentov nemških carinskih organov.

10. Okrajno sodišče České Budějovice je tožbo zavrnilo s sodbo z dne 14. marca 2007 z referenčno številko 10 Ca 239/2006 – 40 (v nadaljevanju: izpodbijana sodba). Tožeča stranka se je pritožila na izpodbijano sodbo na predložitvenem sodišču. V omenjeni pritožbi je tožeča stranka zatrjevala, da odločba o odmeri trošarine ni izvršljiva, saj ne vsebuje zadostne nedvoumne identifikacije dolžnika, ki bi preprečila, da bi jo zamenjali za druge osebe. Tožena stranka ni pristojna, da popravlja napako odločbe o odmeri trošarine in sama presoja, kateri osebi odločba o odmeri trošarine nalaga obveznost. Tožeča stranka meni, da te napake ni možno odpraviti z dejstvom, da je bila tožeča stranka identificirana kot prejemnik odločbe o odmeri trošarine v zahtevku za izterjavo (kjer se je prvič pojavil rojstni datum tožeče stranke). Tožeča stranka trdi, da ji odločba o odmeri trošarine ni bila vročena na pravilen način, namreč tako, da bi imela možnost vložiti ustrezna pravna sredstva za uveljavljanje svojih pravic, saj je na potrdilu v sodnem spisu kot naslovnik identificiran z imenom, s priimkom in z naslovom, kar ni zadosten dokaz, da je bila odločba o odmeri trošarine vročena tožeči stranki sami in ne kateri drugi osebi, ki odgovarja tej identifikaciji. Tožeča stranka zanika, da je podpis na potrdilu o prejemu njen. Poleg tega do danes ni imela možnosti, da bi se seznanila z odločbo o odmeri trošarine v češčini. Tožena stranka meni, da niti ona niti češka upravna sodišča niso pristojna za preučitev odločbe o odmeri davka glede na pogoje njene izdaje in vsebine. Natančna identifikacija tožeče stranke kot dolžnika očitno izhaja iz zahtevka za izterjavo, ki ga je izdal organ prosilec. Če je manjkal datum rojstva, ki je naveden v zahtevku za izterjavo, bi tožena stranka zahtevala, naj organ prosilec zagotovi manjkajoč podatek. Tožena stranka meni, da je bilo obvestilo o odmeri davka vročeno tožeči stranki, kar izhaja iz trditev tožeče stranke same, ko navaja, da je prejela dokumente s strani nemških carinskih organov, ki pa naslovnika niso zadostno identificirali, in sicer samo v nemščini, brez češkega prevoda, zaradi česar jih ni razumela.

11. Predložitveno sodišče na podlagi ustaljene prakse čeških višjih sodišč ugotavlja, da je treba člen 261a(1) češkega zakona o pravdnem postopku tolmačiti, kot da pomeni, da je v zvezi z identifikacijo dolžnika potrebna „natančna individualizacija“ osebe, ki je dolžnik. Identifikacija dolžnika mora biti

natančna in nezamenljiva ali mora biti iz izvršilnega naslova vsaj mogoče nedvoumno razbrati, komu je naložena obveznost. Predložitveno sodišče meni, da je možno iz pravice do poštenega sojenja in pravice do obrambe, ki je njen del, ugotoviti, da bi morala češka sodišča v tej zadevi upoštevati pritožbo tožeče stranke glede nezadostne identifikacije prejemnika (dolžnika) v sami odločbi o odmeri trošarine. Če bi bila sprejeta stališča tožene stranke – da so češki organi v celoti zavezani k identifikaciji dolžnika v zahtevku za izterjavo – bi bila tožeči stranki s tem v celoti odvzeta možnost obrambe svojih pravic. Če češka upravna sodišča ne bi bila pooblaščena za preučitev vprašanja izvršljivosti odločbe o odmeri trošarine, bi to pomenilo odrekanje sodnega varstva. Glede vročitve odločbe o odmeri trošarine v nemščini predložitveno sodišče meni, da lahko obstaja splošno načelo, ki izhaja iz pravice do poštenega sojenja in pravice do obrambe, da mora biti vročitev zaradi zaščite interesov naslovnikov dokumentov za vročitev opravljena v uradnem jeziku države vročitve ali v drugem jeziku, ki ga naslovnik razume.

12. Na podlagi teh ugotovitev je Nejvyšší správní soud v odločbi z dne 5. maja 2008 odločilo, da prekine odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predloži ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 12(3) Direktive Sveta 76/308/EGS z dne 15. marca 1976 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev za določene prelevmane, carine, davke in druge ukrepe razlagati tako, da kadar se ukrepi za izterjavo terjatve izpodbijajo pred sodiščem države članice, v kateri ima zaprošeni organ sedež, je to sodišče pristojno, da v skladu z zakonodajo te države članice preveri, ali je izvršilni naslov izvršljiv in je bil dolžniku pravilno vročen?

2. Ali iz splošnih pravnih načel prava Skupnosti, predvsem iz pravice do poštenega sojenja, načel dobrega upravljanja in pravne države, izhaja, da pomeni vročitev izvršilnega naslova dolžniku v jeziku, ki ga ne razume in ki poleg tega ni uradni jezik države, v kateri je bil izvršilni naslov vročen dolžniku, napako, na podlagi katere je mogoče zavrniti izvršbo na podlagi takega izvršilnega naslova?“

IV – Postopek pred Sodiščem

13. Pisna stališča so predložile Češka republika, Zvezna republika Nemčija, Portugalska republika, Helenska republika, Republika Poljska in Komisija. Obravnava je potekala 13. maja 2009.

V – Prvo vprašanje

A – *Stališča, predložena Sodišču*

14. Češka republika meni, da sodišče države članice, v kateri ima zaprošeni organ sedež, ni pristojno, da preveri, ali je izvršilni naslov izvršljiv in je bil dolžniku pravilno vročen. Te okoliščine lahko preveri le pristojni organ države članice, v kateri ima sedež organ prosilec. Zvezna republika Nemčija meni, da je treba člen 12(3) Direktive 76/308 razlagati tako, da kadar se ukrepi za izterjavo terjatve izpodbijajo pred sodiščem države članice, v kateri ima zaprošeni organ sedež, to sodišče ni pristojno, da v skladu z zakonodajo te države članice preveri, ali je izvršilni naslov izvršljiv in ali je bil dolžniku pravilno vročen. Portugalska republika meni, da je treba člen 12(3) Direktive 76/308 razlagati tako, da zaprošeni organ ni pristojen preverjati veljavnosti izvršilnega naslova, kot ga je ugotovil organ prosilec, ker je ta dokončen in izvršljiv, ko je zahtevek za izterjavo naslovljen na zaprošeni organ.

15. V odgovor na obe vprašanji Helenska republika meni, da je treba glede načela učinkovitega sodnega varstva, ki je v skladu z ustaljeno sodno prakso splošno načelo prava Skupnosti, ki izhaja iz skupnih ustavnih tradicij držav članic in je opredeljeno v členih 6 in 13 Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP), člen 12(3) Direktive 76/308 razlagati tako, da kadar se ukrepi za izterjavo terjatve izpodbijajo pred sodiščem države članice, v kateri ima zaprošeni organ sedež, je to sodišče pristojno, da v skladu z zakonodajo te države članice preveri, ali je bil izvršilni naslov dolžniku pravilno vročen v uradnem jeziku ali enem od uradnih jezikov države članice, kjer ima zaprošeni organ sedež. Republika Poljska meni, da je treba člen 12(3) Direktive 76/308 razlagati tako, da kadar se ukrepi za izterjavo terjatve izpodbijajo pred sodišči države članice, v kateri ima zaprošeni organ sedež, ta sodišča niso

pristojna, da v skladu z zakonodajo te države članice preverijo, ali je tuj izvršilni naslov izvršljiv in je bil dolžniku pravilno vročen s strani pristojnega organa v državi članici prosilki.

naslovom v državi članici zaprošenega organa, takšni akti ali odločbe predmet sodnega nadzora v tej državi članici.

B – *Presoja*

16. Komisija meni, da je treba člen 12(3) Direktive 76/308 razlagati tako, da kadar se ukrepi za izterjavo terjatve izpodbijajo pred sodiščem države članice, v kateri ima zaprošeni organ sedež, to sodišče ni pristojno, da preveri, ali je izvršilni naslov izvršljiv in ali je bil dolžniku pravilno vročen. Vendar pa je, kadar je zaprošeni organ zagotovil pomoč v zvezi z vročanjem izvršilnega naslova v skladu s členom 5 Direktive 76/308 ali na podlagi dvostranskih ali večstranskih dogovorov med zadevnimi državami članicami, sodišče države članice, v kateri ima sedež zaprošeni organ, pristojno preveriti, ali je bila vročitev izpeljana v skladu z veljavnimi določbami o vročanju tovrstnih izvršilnih naslovov v tej državi članici. Podobno so lahko v skladu s členom 8(2) Direktive 76/308 v primeru, da je bil izvršilni naslov sprejet kot, priznan za, dopolnjen z ali nadomeščen z izvršilnim

17. Direktiva 76/308 določa splošna pravila o vzajemni pomoči za zagotavljanje izterjave terjatev v zvezi z, med drugim, nekaterimi prelevmani, dajatvami in davki. [3] S tega vidika Direktiva 76/308 določa tri ločene in različne oblike medsebojne pomoči, ki jo mora zaprošeni organ [4] načeloma zagotoviti v imenu organa prosilca. [5] V skladu s členom 4 Direktive 76/308 mora zaprošeni organ na zahtevo organa prosilca temu zagotoviti informacije, ki jih potrebuje za izterjavo terjatev. V skladu

3 – Glej člena 1 in 2 Direktive Sveta 76/308. Pred sprejetjem Direktive 76/308 ni bilo v nobeni državi članici dovoljeno uveljaviti terjatve za izterjavo, podprte z dokumentom, ki ga pripravi organ druge države članice. Dejstvo, da so nacionalni predpisi o izterjavi veljali samo na nacionalnih ozemljih, je pomenilo oviro za ustanovitev in delovanje skupnega trga, ta položaj pa je preprečeval, da bi se pravila Skupnosti v celoti in pravično uporabljala, in je s tem omogočal goljufije. Glej uvodne izjave od 1 do 3 preambule k Direktivi 76/308.

4 – V skladu s členom 3 Direktive 76/308 „zaprošeni organ“ pomeni pristojni organ države članice, ki se mu pošlje prošnja za pomoč.

5 – V skladu s členom 3 Direktive 76/308 „organ prosilec“ pomeni pristojni organ države članice, ki pošlje prošnjo za pomoč v zvezi s terjatvijo.

s členom 5 Direktive 76/308 mora zaprošeni organ vročiti dolžniku vse dokumente v zvezi s terjatvami [6], ki izvirajo iz države članice prosilke. [7] Vročitev zaprošenega organa se lahko tako nanaša na terjatev in/ali njeno izterjavo. [8] V skladu s členom 6 Direktive 76/308 mora zaprošeni organ na zahtevo organa prosilca izterjati „zneske terjatev, na katere se nanaša izvršilni naslov".

18. Člen 7 Direktive 76/308 določa podrobna pravila in zahteve glede izterjave terjatve, ki jo organ prosilec naslovi na zaprošeni organ. Poleg tega člen 8(1) Direktive 76/308 določa pravilo nacionalne obravnave s strani zaprošene države članice izvršilnih naslovov terjatve. [9] Izvršilni naslov za terjatev mora biti prepoznan neposredno in samodejno obravnavan kot takšen s strani zaprošene države članice, [10] ne da bi bil za to potreben kak poseben postopek.

19. Zato je jasno, kot je Sodišče ugotovilo v sodbi Tsapalos in Diamantakis, da Direktiva 76/308 vsebuje postopkovne določbe, ki urejajo priznavanje in izvrševanje nekaterih

6 – Ki spada na področje uporabe Direktive 76/308.

7 – Videti je, da je češko ministrstvo za finance tožeči stranki vročilo odločbo o odmeri trošarine 6. avgusta 1999 na podlagi sporazuma med Češko republiko in Zvezno republiko Nemčijo o vzajemni pomoči med carinskimi upravami z dne 19. maja 1995. Člen 7 tega sporazuma določa, da „carinska uprava druge stranke na zahtevo prve stranke v skladu z veljavno zakonodajo obvesti naslovnika o vseh odločbah in drugih dokumentih carinske uprave prosilke […]".

8 – Člen 5 Direktive 76/308 tako po mojem mnenju določa dve različni obliki vzajemne pomoči pri vročanju dokumentov in odločb, namreč, prvič, tiste, povezane s terjatvijo, in drugič, tiste, povezane z izterjavo terjatve.

9 – Ki spada na področje uporabe te direktive. Glej člen 2.

10 – „V skladu s členom 8 Direktive 76/308, morajo biti izvršilni naslovi terjatev sedaj [po začetku veljavnosti Direktive Sveta 2001/44/ES z dne 15. junija 2001 o spremembah Direktive 76/308/EGS o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev, ki izhajajo iz poslovanja, ki so del sistema financiranja Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada, ter iz prelevmanov in carin, glede davka na dodano vrednost in določenih trošarin (UL L 175, str. 17)], načeloma neposredno priznani in avtomatično obravnavani kot izvršilni naslovi terjatve na nacionalnem ozemlju, medtem ko so bili pred tem takšni izvršilni naslovi sprejeti kot, priznani za, dopolnjeni z ali nadomeščeni z izvršilnim naslovom na ozemlju te države članice v državi članici, v kateri je imel zaprošeni organ sedež." Glej sodbo z dne 29. aprila 2004 v zadevi Komisija proti Svetu (C-338/01, Recueil, str. I-4829, točka 71). Glej tudi točko 75 te sodbe. Glej tudi člen 8(2) Direktive 76/308, v skladu s katerim lahko države članice določijo izjemo v zvezi s členom 8(1) te direktive in načelo nacionalne obravnave. Videti pa je, da člen 8(2) Direktive 76/308 ni pomemben za postopek pred predložitvenim sodiščem. Češka republika pri prenosu te direktive očitno ni izkoristila možnosti določitve izjeme v zvezi s členom 8(1) Direktive 76/308. Glej člen 6(1) zakona št. 191/2004 Coll. o mednarodni pomoči pri izterjavi nekaterih finančnih terjatev, ki je začel veljati 1. maja 2004 in s katerim je bila prenesena Direktiva 76/308 v češko zakonodajo, ki določa, da se „izvršilni naslov za izterjavo terjatve v državi pristojnega organa […] od datuma prejema popolnega zahtevka za izterjavo neposredno priznava kot izvršilni naslov za izterjavo terjatve v Češki republiki".

kategorij terjatev, ki izvirajo iz druge države članice, ne da bi določale pravila glede njihovega nastanka ali obsega. [11]

20. Poleg pravil o medsebojni pomoči Direktiva 76/308 določa tudi pravila glede države članice, v kateri je treba sprožiti tožbo, v primeru da zadevna oseba med postopkom izterjave izpodbija terjatev in/ali izvršilni naslov ali kadar se izpodbijajo izvršilni ukrepi. V skladu s členom 12 Direktive 76/308 je izbira foruma odvisna od tega, ali so izpodbijani po eni strani terjatev in/ali izvršilni naslov ali po drugi strani izvršilni ukrepi. Tako je treba v skladu s členom 12(1) Direktive 76/308 v primeru izpodbijanja terjatve in/ali izvršilnega naslova med postopkom izterjave tožbo nasloviti na pristojno sodišče države članice organa prosilca. V skladu s členom 12(3) Direktive 76/308 je treba v primeru izpodbijanja izvršilnih ukrepov v državi članici zaprošenega organa sprožiti postopek pri pristojnem organu te države članice. Poleg tega člen 12(2) Direktive 76/308 zahteva, naj zaprošeni organ po prejemu obvestila o tožbi glede izpodbijanja terjatve in/ali izvršilnega naslova z namenom zagotovitve pravic osebe, da izpodbija terjatev in/ali izvršilni naslov med postopkom izterjave, ustavi izvršilni postopek do sprejetja odločitve pristojnega organa v zadevi v državi članici organa prosilca. Ne glede na obveznost ustavitve izvršilnega postopka lahko organ prosilec v določenih okoliščinah zahteva, naj zaprošeni organ izterja izpodbijano terjatev. Če je izid izpodbijanja v korist dolžnika, mora organ prosilec vrniti vse poravnane zneske, skupaj z ustreznim nadomestilom.

21. Z razjasnitvijo, na katero sodišče je treba vložiti tožbo, in nalaganjem obveznosti ustavitve izvršilnega postopka v določenih okoliščinah oziroma vračila izterjanih zneskov skupaj z ustreznim nadomestilom, je namen člena 12 Direktive 76/308 dejansko zagotoviti pravno varnost in varstvo pravice do obrambe zadevnih oseb. Tako kljub temu da je neki osebi lažje vložiti tožbo v lastni državi članici, katere rezident je, pa z dejstvom, da pravila glede pristojnosti, kot jih določa člen 12 Direktive 76/308, od take osebe zahtevajo, naj tožbo vloži v drugi državi članici, niso kršene pravice te osebe glede dostopa do sodnega varstva niti ni nerazumno oslabljena pravica te osebe do obrambe. S tem, ko zagotavlja predvidljivost izbire foruma,

11 – Sodba z dne 1. julija 2004 v združenih zadevah Tsapalos in Diamantakis (C-361/02 in C-362/02, ZOdl., str. I-6405, točka 20).

člen 12 Direktive 76/308 po mojem mnenju dejansko okrepi načelo učinkovitega sodnega varstva.

22. Zato menim, da člen 12 Direktive 76/308 vključuje popolno usklajenost pravil ustreznega foruma, kamor je treba vložiti tožbo glede terjatev [12] ali izvršilnih ukrepov v kontekstu Direktive 76/308.

23. Da bi odgovorili na prvo vprašanje predložitvenega sodišča, je treba razložiti izraza „terjatev in/ali izvršilni naslov“, navedena v členu 12(1) Direktive 76/308. Menim, da teh izrazov ni možno razlagati z vidika pravil nacionalnih civilnih postopkov, temveč je treba najti avtonomno razlago, tako da bo možno člen 12 Direktive 76/308 uporabiti enotno in predvidljivo. V nasprotnem primeru bi bilo možno te izraze razlagati na različne načine, kar bi ogrožalo predvidljivost izbire foruma, to pa je v resnici cilj člena 12 Direktive 76/308.

24. Menim, da je iz besedila člena 12(1) Direktive 76/308 jasno, da tožbe glede „terjatve in/ali izvršilnega naslova“ vključujejo tožbe, ki se nanašajo na veljavnost in izvršljivost terjatve. Pojem „izvršilni naslov“, kot je opredeljen v členu 12(1) Direktive 76/308, opredeljuje pravni akt, ki ga je možno uveljaviti proti dolžniku, v položaju, ki po mojem mnenju zahteva, da je bila terjatev že vročena dolžniku. Izvršilnih ukrepov ni možno sprožiti, če dolžniku terjatev ni bila ustrezno vročena.

25. Dalje menim, da bi bili ogroženi cilji Direktive 76/308, če bi bilo omogočeno, da bi bili veljavnost in izvršljivost terjatve predmet dvojne kontrole pristojnih organov zaprošene države članice, saj bi to pomenilo, da mora biti terjatev skladna tako z zakoni države članice prosilke kot zaprošene države članice, čemur pa se skuša izogniti člen 8(1) te direktive. [13]

12 – In/ali izvršilnega naslova.

13 – Kljub izjemi glede na pravilo o nacionalni obravnavi, ki ga vsebuje člen 8(2) Direktive 76/308, namreč da določba dejansko ne omogoča, da bi lahko zaprošene države članice dvomile o veljavnosti ali izvršljivosti izvršilnega naslova terjatve, ta le zagotavlja homologacijo izvršilnega naslova s strani teh organov in ne spremeni pravila glede pristojnosti iz člena 12 te direktive. S tega vidika glej člen 8(2), tretji pododstavek, Direktive 76/308. Omeniti je treba, da se člen 8(2), tretji pododstavek, Direktive 76/308 nanaša na postopek homologacije kot na „formalnosti“. Glej tudi člen 11(1) Direktive Komisije 2002/94/ES z dne 9. decembra 2002 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Direktive Sveta 76/308/EGS o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z prelevmani, davki in drugimi ukrepi (UL L 337, str. 41), ki določa, da „zaprošeni organ nikakor ne dvomi o veljavnost[i]dokumenta ali odločbe, za katero se zahteva vročitev“.

26. Na podlagi pravil o pristojnosti, ki jih določa člen 12 Direktive 76/308, je torej jasno, da je pravi forum za izpodbijanje odločbe o odmeri trošarine v zadevnem primeru in njeno vročitev v letu 1999 pristojni organ države članice, v kateri ima sedež organ prosilec, namreč pristojni organ Zvezne republike Nemčije. S tem ko tožeča stranka trdi, da ni bila zadostno identificirana kot dolžnik v zvezi z odločbo o odmeri trošarine, ki ji je bila vročena leta 1999, dejansko izpodbija tako veljavnost kot tudi izvršljivost same odločbe o odmeri trošarine.

27. V skladu s členom 12(1) Direktive 76/308 tožeči stranki tako ni treba vložiti tožbe glede veljavnosti in izvršljivosti odločbe o odmeri trošarine pri pristojnem organu v Zvezni republiki Nemčiji. Dejstvo, da so vročitev odločbe o odmeri trošarine izvršili češki organi v imenu nemških organov na podlagi zahteve zadnjih organov, po mojem mnenju ne spremeni jasnih pravil glede pristojnosti, ki jih določa člen 12 te direktive. Samo dejstvo, da je država članica na zahtevo zagotovila praktično pomoč drugi državi članici, tako da je med drugim predložila informacije ali vročila dokumente, ne spremeni teh pravil o pristojnosti. [14]

28. Zato menim, da je treba člen 12(3) Direktive 76/308 razlagati tako, da kadar se izvršilni ukrepi izpodbijajo pred sodiščem države članice, v kateri ima zaprošeni organ sedež, to sodišče ni pristojno ne za preverjanje izvršljivosti izvršilnega naslova niti za preverjanje zakonitosti vročitve tega izvršilnega naslova dolžniku.

VI – Drugo vprašanje

29. Z drugim vprašanjem želi predložitveno sodišče ugotoviti, ali vročitev odločbe o odmeri trošarine tožeči stranki v nemščini, jeziku, ki ga domnevno ne razume in ki poleg

14 – Po mojem mnenju člen od 4 do 6 Direktive 76/308 ustreznim organom v državi članici omogočajo, da od ustreznih organov druge države članice zahtevajo nekatere informacije, vročitev izvršilnih naslovov in odločb ter izterjavo terjatev. Po mojem mnenju člen od 4 do 6 Direktive 76/308 ne nalagajo obveznosti za zahtevanje takšne pomoči. Vsaka država članica sama oceni, ali potrebuje takšno pomoč druge države članice. Po analogiji glej sodbo Sodišča z dne 27. septembra 2007 v zadevi Twoh International (C-184/05, ZOdl., str. I-7897, točka 32), ki zadeva predvsem člen 2(1) Direktive Sveta 77/799/EGS z dne 19. decembra 1977 o medsebojni pomoči pristojnih organov držav članic na področju neposredne obdavčitve (UL L 336, str. 15). Naj še enkrat opozorim, da vročitev odločbe o odmeri trošarine ni bila izvedena na podlagi člena 5 Direktive 76/308.

vsega ni uradni jezik Češke republike, pomeni napako, zaradi katere je možno zavrniti izvršitev zadevne odločbe.

30. V skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, kot ga določa člen 234 ES, le nacionalno sodišče, pred katerim poteka spor in ki je pristojno za izdajo sodne odločbe, glede na posebnosti spora, ki poteka pred njim, presoja tako nujnost sprejetja predhodne odločbe, da bo lahko sprejelo sodbo, kot pomembnost vprašanj, ki jih zastavi Sodišču. Zato, ker se predloženi vprašanji nanašata na razlago prava Skupnosti, je Sodišče v načelu dolžno odločati. [15]

31. Vendar pa je Sodišče tudi odločilo, da mora v izjemnih okoliščinah preizkusiti okoliščine, v katerih mu je nacionalno sodišče zadevo predložilo, da bi tako ocenilo svojo pristojnost. V skladu z ustaljeno sodno prakso se lahko predlog za sprejetje predhodne odločbe nacionalnega sodišča zavrne le, kadar je očitno, da zahtevana razlaga prava Skupnosti nima nikakršne zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v glavni stvari, kadar gre za hipotetičen problem oziroma kadar Sodišče nima na voljo potrebnih dejanskih in pravnih elementov, da bi lahko koristno odgovorilo na postavljena vprašanja. [16]

32. Po mojem mnenju je vprašanje, ali je treba tožeči stranki vročiti prevod odločbe o odmeri trošarine, vprašanje, ki zadeva izvršljivost tega obvestila in ki ga mora torej preučiti pristojni organ države članice, v kateri ima sedež organ prosilec, v tem primeru pristojni organ Zvezne republike Nemčije. Zato menim, da v skladu s členom 12(1) Direktive 76/308 predložitveno sodišče ni pristojen organ za preverjanje izvršljivosti odločbe o odmeri trošarine in da je drugo vprašanje tega sodišča hipotetično ter zato očitno nedopustno.

15 – Sodbi z dne 12. aprila 2005 v zadevi Keller (C-145/03, ZOdl., str. I-2529, točka 33) in z dne 18. julija 2007 v zadevi Lucchini (C-119/05, ZOdl., str. I-6199, točka 43).

16 – Sodbe z dne 13. marca 2001v zadevi PreussenElektra (C-379/98, Recueil, str. I-2099, točka 39), z dne 22. januarja 2002 v zadevi Canal Satélite Digital (C-390/99, Recueil, str. I-607, točka 19) in z dne 11. septembra 2008 v zadevi Eckelkamp in drugi (C-11/07, str. I-6845, točka 28).

VII – Predlog

33. Glede na zgoraj navedeno presojo predlagam Sodišču, naj na prvo predloženo vprašanje odgovori:

Člen 12(3) Direktive Sveta z dne 15. marca 1976 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev za določene prelevmane, carine, davke in druge ukrepe (76/308/EGS) (kakor je bila spremenjena) je treba razlagati tako, da kadar se izvršilni ukrepi izpodbijajo pred sodiščem države članice, v kateri ima zaprošeni organ sedež, to sodišče ni pristojno ne za preverjanje izvršljivosti izvršilnega naslova ne za preverjanje zakonitosti vročitve tega izvršilnega naslova dolžniku.